

tjene nogen bedre Behandling, ikke ere saa vigtige, at der for dem skal skabes en offentlig Action med Actor og Defensor. Men det har man langtfra gjort i dette Udkast og man har ikke gjort det, fordi man ikke har turdet have Tillid til sit eget System; man har ikke turdet lade Enedommen, tiltrods for at han handler under Offentlighedens og Mundtlighedens Paavirkning, hvad der jo pleier at give Garanti for en god Retspleie, have Myndighed til at idømme højere Straf end Mulkt paa 10 Rd., simpelt Fængsel i 8 Dage, Tvangsarbejde i 12 Dage og Riis for Børn. Man har ikke havt Mod til at lade denne Eneommer have den Ret, som Politidirecteuren vedbliver at beholde med Hensyn til de mange Sager, der for Fremtiden blive ved hans Protokol; thi det veed det høie Thing, at Politidirecteuren idømmer Band og Brød. Enedommen derimod, der handler under Offentlighedens og Mundtlighedens aarvaagne Die, skal ikke have saa stor en Ret. Det er efter min Mening et fuldgjældigt Bidnesbyrd om, at man ikke ret har havt Tillid til sit eget System. Havde man havt det, kunde man ganske vist have lagt en større Myndighed i Dommerens Haand og stolet paa, at Offentlighed og Mundtlighed her som altid vilde udøve sin store Indflydelse, at en saadan Sag, paadømt af een Dommer, vilde være ligesaa godt paadømt som i tidligere Tid Sager, paadømte af 3 eller 5 Udsesforer. Det er allerede een Erindring af Vigtighed, men Bestemmelserne i § 1 udelukke derhos en Mangfoldighed af Sager, som dog idetmindste delvis vilde have været indbefattede under Domstolens almindelige Competence efter § 6, naar man ikke havde udtalt, at alle Tyveri, Bedrageri og Hælerisager skulde udelukkende behandles ved Criminalkammerne. Ogsaa hertil er der neppe tilstrækkelig Anledning. Meget ofte fremstiller Tyveri sig, under saa milde Former, at det er urimeligt ikke strax at lade det gaae til Politiretsbehandling og Dom, fordi det fra første Sieblil kan indsees, at Straffen ikke vil blive højere, end det er foresat i Udkastets § 6. Meget oftere endnu er det Tilfældet med Plattenlagerier, som man kalder det, smaa Bedragerier, hvorom vor Lovgivning udtrykkelig indeholder den Regel, at

de skulde behandles og paakjendes politiretsvis. Det synes, som om saadanne Sager efter deres Begreb, deres Natur og Væsen, maatte falde ind under den nye Politidommers Virksomhed, og de vilde kunne det efter Reglerne i § 6 for Domstolens almindelige Competence, men de ere absolut undtagne efter Bestemmelsen i § 1. Det Samme gjælder om Hæleri og om Kapslerier, der begaaes af Børn. Disse Indskrænkninger forekomme mig at være uheldige og at udelukke en Mængde af Sager, der efter deres Væsen netop egnede sig til Politiretsbehandling, og i et fuldstændigt System for mundtlig og offentlig Retspleie ogsaa utvivlsomt vilde blive henviste til Afgjørelse ved Politiretter. At den saa stærkt begrænsede Competence absolut udelukker Udgænger og meget ofte tillige Betlersager, har jeg alt tidligere berørt, og hører, strengt taget, ikke til den Række af Betragtninger, jeg nu dwæler ved. Men hertil kommer endnu, at troede man for Fremtiden i Kjøbenhavn i de 2 Afdelinger at have en Politidomstol for alle Politifager, vilde man ved at see hen til § 1 ogsaa paa anden Viis erfare, at det ikke er Tilfældet. Alle de Sager, der have taget deres Begyndelse som criminelle Sager, fordi de i deres første Udspring, saae ud som farlige for Samfundet, men som nu ved de Dphsninger, der ere fremkomne for Criminalkammeret, synke ned f. Ex. fra Bedragerisager til simpelt Plattenlageri, fra Tyveri til Kapsleri, fra et Bold og Overfald, der saae noget farligt og truende ud, til et simpelt Slagsmaal, hvori der vankede tørre Hug og Prygl, der ikke kræve criminel Behandling — alle disse Sager ere absolut undtagne og skulde i Fremtiden behandles af 5 Dommere og skriftligt og med den Art af Offentlighed, som vi Alle kjende. Jeg seer ingen Grund hertil, og jeg seer virkelig ikke, at der ligger nogen consequent gennemført Tanke deri. Derfor man overhovedet kunde gaae ind paa § 6 og dens tre Dommere, forekommer det mig, at man ogsaa i Fremtiden kunde lade andre Sager paadømme af 3 Dommere i Criminalkammerne, selv om Sagerne havde noget større Betydning. Hvorfor skulde de Sager, der ere begyndte af een Dommer, men siden vise sig at overskride hans Competence, paa